

ข้อคิดยามเช้า วันอังคาร ที่ 3 กุมภาพันธ์ 2015

“คำสั่งสอนของพระองค์
ทำให้ผู้ฟังรู้สึกประทับใจอย่างมาก
เพราะทรงสอนเขาอย่างทรง
อำนาจ
ไม่เหมือนกับบรรดาธรรมจารย์”
(มก 1:22)

คำสั่งสอนของพระเยซูเจ้า ทรงเน้นที่จิตตารมณ์ของบทบัญญัติ
ไม่ใช่การถือปฏิบัติตามตัวอักษร โดยมุ่งไปที่พระประสงค์ของพระเจ้า
ผู้ประทานบทบัญญัติ ในฐานะเป็นเครื่องหมายแห่งความรัก

ความแตกต่างระหว่าง
คำสั่งสอนของพระเยซูเจ้ากับบรรดา
ธรรมจารย์นั้นนอกจากพระเยซู
เจ้าทรงสอนจากหัวใจ ไม่ใช่จาก

สมองแล้วพระองค์ยังทรงเน้นที่จิตตารมณ์ของบทบัญญัติ ไม่ใช่การถือปฏิบัติตามตัวอักษร พระเยซูเจ้าจึงทรงสามารถ
ค้นพบคุณค่าทางบวกที่บทบัญญัติต่าง ๆ นั้นพยายามปกป้อง ขณะที่บรรดาธรรมจารย์ใช้บทบัญญัติตามตัวอักษร
พวกเขาแม้จะอยู่กับการตีความถ้อยคำต่าง ๆ และ ออกข้อบังคับเล็ก ๆ น้อย ๆ มากมายเพิ่มเติมอีกนับไม่ถ้วน

ตัวอย่างเช่น การถือวันสัปดาห์โต บรรดาธรรมจารย์ให้ความสนใจกับการกำหนดอย่างเจาะจงลงไปว่า
วันศักดิ์สิทธิ์นี้จะเริ่มและจบลงเมื่อไหร่? งานอะไรบ้างที่ทำได้หรือทำไม่ได้? ส่วนพระเยซูเจ้า มุ่งไปที่พระประสงค์ของ
พระเจ้าผู้ประทานบทบัญญัตินี้แก่ประชากรของพระองค์ในฐานะเป็นเครื่องหมายแห่งความรัก และ ความเอาใจใส่ของ
พระองค์ที่มีต่อพวกเขา

ดังนั้น บทสรุปของพระองค์คือ วันสัปดาห์โตเป็นวันที่เราต้องเว้นว่างจากงานประจำของเราเพื่อว่าเราจะ
สามารถรับใช้พระเจ้า และ ทำงานของพระองค์ (เทียบ ยน 5:17) การเน้นคุณค่าของวันสัปดาห์โตในเชิงบวกแบบนี้เอง
ที่ทำให้ประชาชนรู้สึกว่าเป็นข่าวดีแห่งการปลดปล่อยให้เป็นอิสระ ซึ่งตรงกันข้ามกับคำสั่ง
สอนของบรรดาธรรมจารย์ที่ทำให้พวกเขาารู้สึกว่าตนเองมีภาระที่แบกมากขึ้น

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน

พระสังฆราชขอแอฟ ลีโอชัย ธาตุวิสัย

ประมุขสังฆมณฑลอุดรธานี